

BEYAZ SAYFA

Kültür – Sanat - Edebiyat

Hazal KILIÇ SABIRSIZ POFUDUK

Bahar gelmişti. Renk renk çiçekler açmış, ağaçlar beyaz gelinliklerini giyinmiş, kuşlar güzel sesleriyle en güzel şarkılarını şakiyordu. Güneş tüm sıcaklığıyla tabiat anaya gülümsüyordu adeta.

Havalar böyle güzel olunca insanın içi içine sığmıyor bir an önce kendini bu güzel havalara bırakmak istiyordu. Bizim Pofuduk da bunlardan biriydi. Kış boyunca havaların ısınmasını ipe çekmiş; sokakta, parkta doyasıyla koşup oynamanın hayalini kurup durmuştu. Nihayet bahar gelmiş Pofuduk da dışarı çıkmak için can atıyordu.

Pofuduk dışarı çıkmak için annesinden izin istedi. Ancak annesi bu güzel havaya aldanmamasını, hava durumu raporlarının öğleden sonra yağış gösterdiğini söyledi. Pofuduk hayal kırıklığına uğradı ama dışarı çıkma hevesinden de vazgeçemiyordu. Bizim sabırsız Pofuduk annesinin sözünü dinlemedi ve annesinden gizlice arkadaşı Minik ile dışarı çıktı. Annesi yanıltmış olabilir miydi? Bu güzelim güneşli havada nasıl olur da yağmur yağardı? Minik ile birlikte hemen parka koşular. Salıncak, tahterevallı, kaydırak...parkta ne kadar oyuncak varsa hepsine bindiler. Ama birden beklenmedik bir olay oldu. Birden gök gürültüsüyle irkildiler. Oyuna o kadar dalmışlardı ki havanın karardığının farkına varamamışlardı. Ancak gök gürültüsünün sesi onları kendine getirdi.

Ayşe Miray ÇETİNKAYA DİLİMİZ HER ŞEYİMİZ

Her ülkenin kendine özgü bir dili vardır. Dil, insanlar arasındaki iletişimi sağlar. Dünya'nın en yaygın dillerinden olan Türkçe, birçok ülkede yaygın olarak kullanılmaktadır. Dilimiz, son zamanlarda yabancı kökenli sözcüklerle yer değiştiriyor. Türkçemiz zamanla zarar görüyor ve insanların onu koruyamamasıyla özünü kaybediyor. Ancak bunu önleyebiliriz. Türkçeyi korumak her Türk vatandaşının görevidir. Peki dilimizi kurtarmak için ne yapmalıyız? İnsanları bilinçlendirmeliyiz. İnsanları bu konuda daha dikkatli olmaya ve Türkçemizi güzel kullanmaya teşvik etmeliyiz. İnsanları yazma ve günlük konuşma dilinde Türkçemizi güzel ve doğru kullanma konusunda bilinçlendirmeliyiz. Bu konu ile ilgili pankartlar, sloganlar veya etkinlikler hazırlayabiliriz. Türkçemizin değerini bilelim ve dilimizi koruyalım.

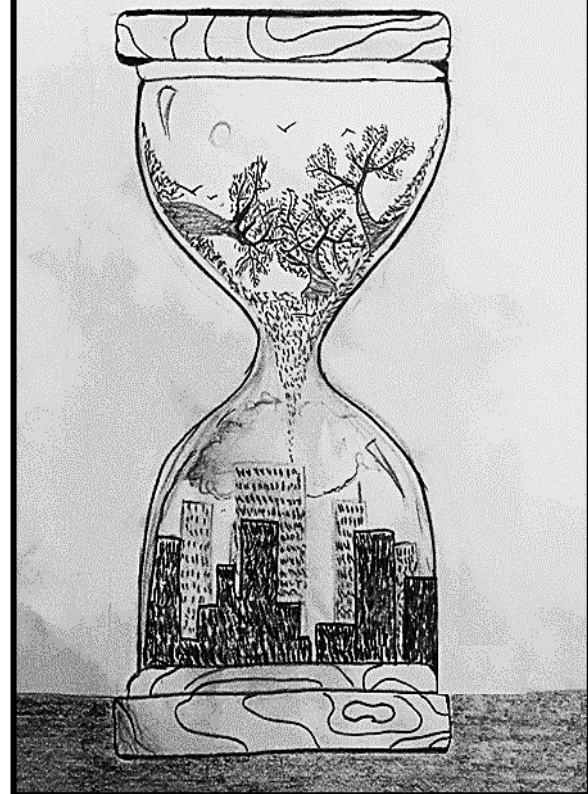
Ve ilk damla da düşmeye başlamıştı. Bizim Pofuduk çok şaşırıldı. Bu güzelim hava nasıl birden böyle olmuştu. Sonra annesinin sözleri aklına geldi. Annesi öğleden sonra yağmur yağacağını söylemişti aslında ama o kulak asmamış, annesinden gizli çıkmıştı dışarı. O an pişman olmuştu. Annesi onun iyiliği için söylemişti halbuki. Yağmur giderek hızlanmaya başladı. Pofuduk ne yapacağını şaşırıldı. Saklanacak bir yer ararken arkadaşı Minik seslendi. "Ne duruyorsun gelsene!" Minik akıllılık etmiş yanında şemsiye getirmişti. Pofuduk da daha fazla ıslanmamak için koşarak Minik'in yanına gitti.

İki kafadar bir şemsiyenin altında yağmurun durmasını beklerken Pofuduk'un annesi çıkageldi. Zavallı annesi kendisinin evde olmadığını anlayınca hemen şemsiyesini kaparak dışarı çıkmış ve daha fazla ıslanmaması için kendisini arıyordu. Bir kez daha annesini dinlemediği için pişman oldu. Annesi onları görünce yanlarına geldi ve Pofuduk ile Minik'i evlerine götürdü. Annesi Pofuduk'a yaptığının ne kadar kötü bir davranış olduğunu bir kez daha anlattı. O anlattıkça Pofuduk yerin dibine girdi. Annesinden defalarca özür diledi. Annesi sarılarak onu affetti ve Pofuduk bir daha asla annesinin sözünden çıkmadı.

Ayşe GÜL ÇOK GÜZELDİ

Eskiden hayat çok güzeldi. Ne dert vardı ne keder, çok eğlenceliydi. Arkadaşım Elif beni çok ısırdı ama ben onu hemen affederdim. Annem beni ayağında sallar, babam saçlarımı okşar, uyuturdu. Ablamlar pikede sallardı. Ah bekleğim! Benim dilimi anlayan yoktu. Benimle dalga geçerlerdi. Ama ben anlamadığım için boş boş bakardım. Benim lakabım prenses, fındık, fıstık, lokumdu. Ah bekleğim, ah küçüklüğüm...

Nehir KAYNAMAZOĞLU

Gamze Nur KESTİ HEPSİ YERYÜZÜNE RENK

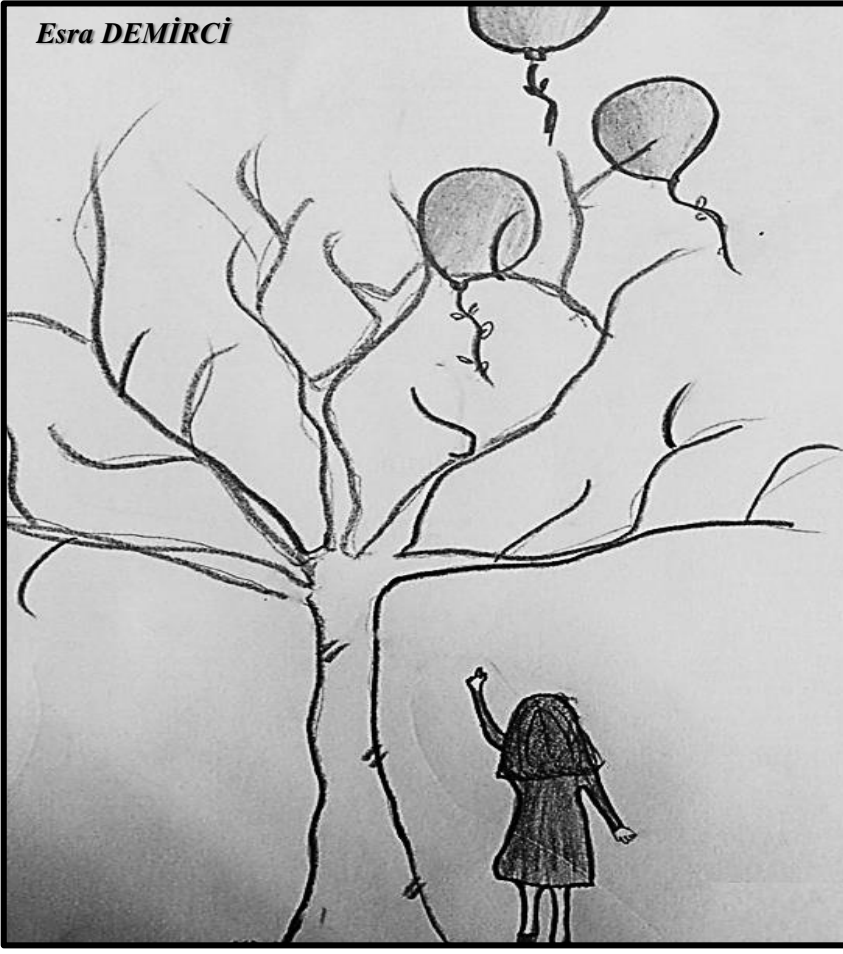
Onlar da birer canlıdır,
Hayvanları koru yavrum.
Eziyet edene vardır,
Mahşerde soru yavrum.

Hepsi yeryüzüne renk,
Can taşır insana denk.
Nesillerini devam ettirmek,
İnsanlığın karı yavrum.

Sizlere anlatılır masalı,
Her biri ayrı faydalı,
Bir düşün sofradaki balı,
Bize çalışan arı yavrum.

Kimi uçar kimi sürünür,
Kimi çeşitli renge bürünür.
Gözlerimize ne güzel görünür,
O güzel hayvanlar yavrum.

Yük taşır bizim için,
Evlere alışır bizim için,
Hepsi de çalışır bizim için,
Ayrıdır onların yeri yavrum.

Sibelnur KUZUÇU
MUTLU BİR DÜNYA İÇİN

Dünyamız gün geçtikçe kirleniyor. Denizlerdeki balıkların nesilleri tükeniyor. Sahil kenarları çöpler ile doluyor. Hayvanların sayısı gün geçtikçe azalıyor. Bunları durdurmak ve temiz bir çevrede yaşamak istiyorsak yerlere çöp atmamalıyız. “Zaten bunları temizleyen bir görevli var.” dememeliyiz. Bu herkesin sorumluluğudur. Bu sorumluluğu yapmayan kişi vatandaşlık görevini yapmamış olur. Denizde yaşayan canlılar, karada yaşayan canlılar ve havada yaşayan canlılar... Bizim sorumluluklarımızı yerine getirmemizle hayatlarını devam ettirecekler. Nesilleri yok olmaktan kurtulacak. Temiz ve mutlu bir dünya için çevremizi temiz tutalım.

Ayşegül GÜNTEKİN
GÖNÜLLER FEDA

On beş Temmuz gecesi,
Sokaklar haykırıyordu.
Ayımız bir ışık,
Gönüller feda oluyordu.

Bağırış sesleri,
Tüpleri diken diken yapıyordu,
Onlar yıkıyor,
Ama biz yıkılmıyorduk.

Biz Türk'üz,
Atamızı seven Türk'üz.
Milletimizi vermedik,
Vermeyeceğiz.

Nehir KAYNAMAZOĞLU
ANNE BABA YARISI

Öğretmenler anne baba yarısıdır. Evdekinden daha çok okulda geçer günümüz. Bize çok emek harcarlar. Bizim başarmamız için uğraşırlar. Bir gün de onların olsun. Bu kadar uğraşmaya bir gün değil, her gün hatırlamalıyız. Bugün Öğretmenler Günü, bütün öğretmenlerimizin günü kutlu olsun. Onlar öğretmen olmak için çok çalışıp çok emek vermişler. Bizim biricik öğretmenlerimiz, bizi çok seven, çocukları gibi gören kişilerdir. Bence her meslek öğretmene bağlıdır. Öğrencileri karanlıktan aydınlığa götüren onlardır. Sadece bunlar mı her şeylerini verirler bizim için. Yirmi dört Kasım bu denli önemlidir. Bir gün de onlar sevinsin, mutlu olsunlar. Onlar da bunu istemezler mi? O kadar çalıştıktan sonra her insan gibi onların da hakkı sevinmek, mutlu olmak. Bize bilgi vermişler, yanlışlarımızı düzeltmişler bizler de onları düşünelim. Biz öğrencilere de bu yakışır. Öğretmenlerimizi sevelim, onları mutlu edelim. Onlar bunu hak ediyor.

Nurgül ARPALIK
KAYBOLAN GÜZELLİK

Arda, on iki yaşında teknoloji bağımlısı bir çocuktur. Arda'nın okulda ve mahallesinde hiç arkadaşı yoktu. Çünkü Arda onlarla oynamak, sohbet etmek yerine bütün gün odasına kapanıp internet üzerinden oyun oynuyordu. Bu nedenle Arda neredeyse ailesiyle bir arada hiç oturup konuşmuyordu.

Ailesi ve arkadaşlarıyla bağları kesilmişti.

Bunu fark eden babası Yusuf Bey, bu konuya el atmak istedi. Arda'yı karşısına alıp konuşan babası şunları dedi: “Arda, oğlum bizim zamanımızda yani senin yaşlarındayken hiç telefon, tablet, bilgisayar, televizyon gibi şeyler yoktu. Bizler de arkadaşlarımızla toplanıp saklambaç, top, misket oynardık. Ayrıca büyüklerimizi ziyaret eder, ellerini öper, hatırlarını sorardık. Bayramlarda bütün akrabalarımızı ziyaret eder, bayramlarını kutlardık. Herkes birinin evinde toplanıp akşam yemeği yiyor. Bu bahane ile birbirini görüyor, sohbet ediyordu. Herkes mutluydu. Özellikle büyüklere saygı, küçüklere sevgi vardı. Şimdi kimsede ne saygı ne sevgi kalmış. Bayramlarda ne ziyaret yapılıyor ne el öpülüyor. İnternet aracılığıyla bir fotoğraf atıp bayramlarını kutladıklarını zannediyorlar. Şimdi ise kimse birbirine selam bile vermiyor. Yolda yürürken bile elimizde telefon var. Lütfen oğlum artık dikkat et.”

Arda babasının bu konuşmasına çok hüzünlenmiş ve hemen bu konu hakkında bilgilendirici metin yazmak istemiş. Sonraki gün ise yazdığı metni öğretmeni Pelin Hanıma göstermişti. Öğretmeni bu konuya dikkat çektiği için Arda'yı tebrik etmiş. Yazısının dergiye çıkmasını ve herkesin bilgilendirilmesini istemişti. Arda bu durumdan çok memnun olmuştu. Arkadaşlarıyla ilişkilerini düzeltmiş, ailesi ve akrabalarıyla sohbetini arttırmıştı. Telefon, bilgisayar, tablet gibi teknolojik aletlerle geçirdiği zamanı azaltmış ve böyle daha mutlu olduğunu anlamıştı. Arda kendi gibi teknoloji bağımlılarına şunları söylemek istiyor: “Vaktinizi boşa harcamayın. Bu yaşta kazandığınız dostlukları hiçbir yerde bulamayacaksınız. Sevgilerimle...”

Alperen Talha KARAKÜTÜK
DUALARIMIZ SİZİNLE

Asker abi ben 11 yaşındayım. Adım Alperen. Asker abi ben de senin gibi bir gün büyüyeceğim ve senin gibi askere gideceğim. Askere gidince senin gibi iyi bir asker, vatanını seven, milletini seven bir asker olacağım. Sizin gibi dağ başlarında gezip Türkiye'yi düşmanlara karşı koruyacağım. Allah sana ve oradaki askerlere yardımcı olsun. Dualarımız hep sizinle Allah yar ve yardımcınız olsun. Siz oradayken buradaki bayrak inmez ve indirilemez, bu vatan bölünemez.

Allah'a Emanet Olun...

Sima Nur KARATOP GEZİ GÜNÜ

Biz ilkokuldayken baraja gitmiştik. Çok heyecanlı ve mutluyduk. Herkes birer yiyecek getirip orada ayrı ayrı gruplar olup piknik yapmıştık. İp atlayıp hamakta sallandık. Çok eğlenmiştik. Daha sonra içeceklerimizi, sularımızı alıp az ilerideki parka doğru koştuk. Parkta da çok eğlenmiştik. Tabii biraz yorulduk. Biraz da kum havuzunda oynamaya karar vermiştik ve çamur yapmıştık. İleride küçük bir çeşme vardı. Oradan şişelerimize su doldurup hem içtik hem de oynamıştık. Kumdan kalemiz çok güzel olmuştu. Orada top ile oynayan gençler birden topu kumdan kalemize atmışlardı ve kalemiz yıkılmıştı. Her yerimiz çamur olmuştu. Daha sonra ellerimizi çeşmede yıkamıştık. Biten yiyecek kaplarına da biraz su ve hayvanların yiyeceği kadar yemek koymuştuk. Öğretmeniz oradan:” Hadi gençler, gitme vakti geldi.” demişti. Çok üzülmüştüm, oradan gitmek istemiyordum ama çok güzel bir yerdi. Herkesin gitmesini tavsiye ederim.

Recep Baki KOYUNCU İÇİMİZDE ÇOK YERİN VAR

Okumayı yazmayı,
Sayıları saymayı,
Güzel resim yapmayı,
Sensin bana öğreten.

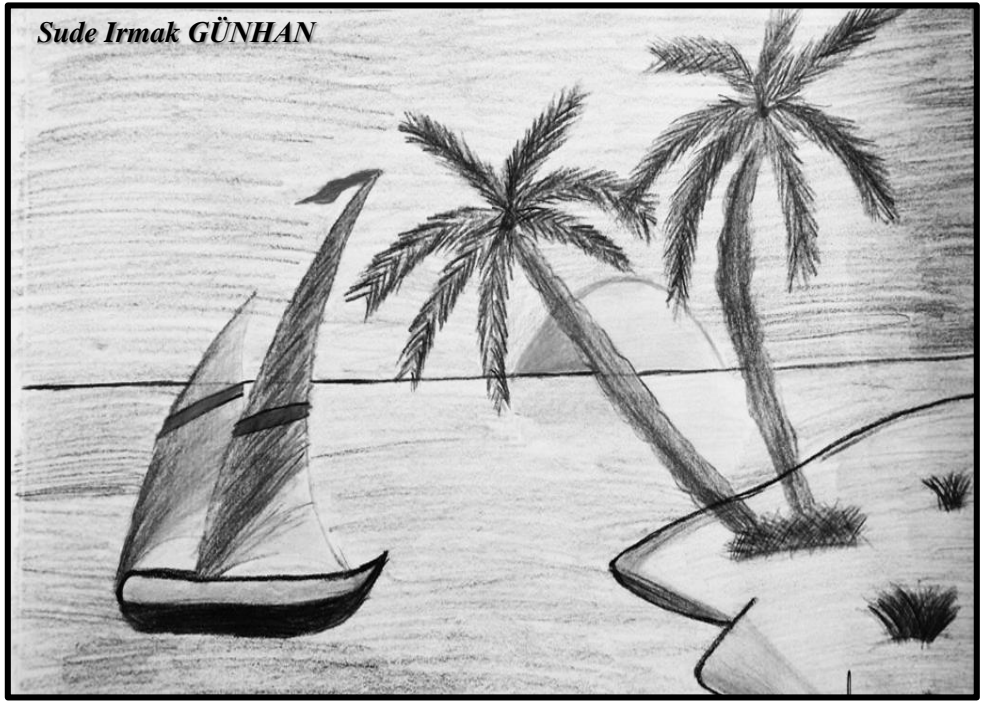
Büyükleri saymayı,
Küçükleri sevmeyi,
Yurda hizmet etmeyi,
Sensin bana öğreten.

Bizde pek çok emeğin var,
İçimizde çok yerin var,
Yetiştirdin hepimizi
Sensin bizlere öğreten.

Tuanna DALKILINÇ ELVEDA KIRGIN YILLAR

Hayata acılarla başlayan bir kızın hikâyesiydi bu. Yani benim. Ben Aleyna daha hayatımın başındaydım. On üç yaşındaydım, hiçbir şeyden yüzüm gülmemişti. Çok yalnızdım. Ama hala mutlu olacağıma inanıyordum. Bu inanma ne kadar doğruydum bilmiyorum. İşte başlıyoruz. Annemle yaşıyordum, babam yoktu. Ama hep bekledim, hep boş vaatler verirdi bana. “ Döneceğim kızım ” o kelimeyi hiç unutmadım “döneceğim” . Şimdi içimden diyorum ki: Baba hani dönecektin? Biliyor musun baba bir kızın kalbi her zaman babasına aittir. Benim hiç kalbim olmadı. Neye göre bilmiyorum ama hep bekledim baba. Ta ki o yaza kadar. Ne oldu biliyor musunuz? O yaz hasta olduğumu öğrendim. Bu, annem hariç hiç kimsenin umurunda olmadı.

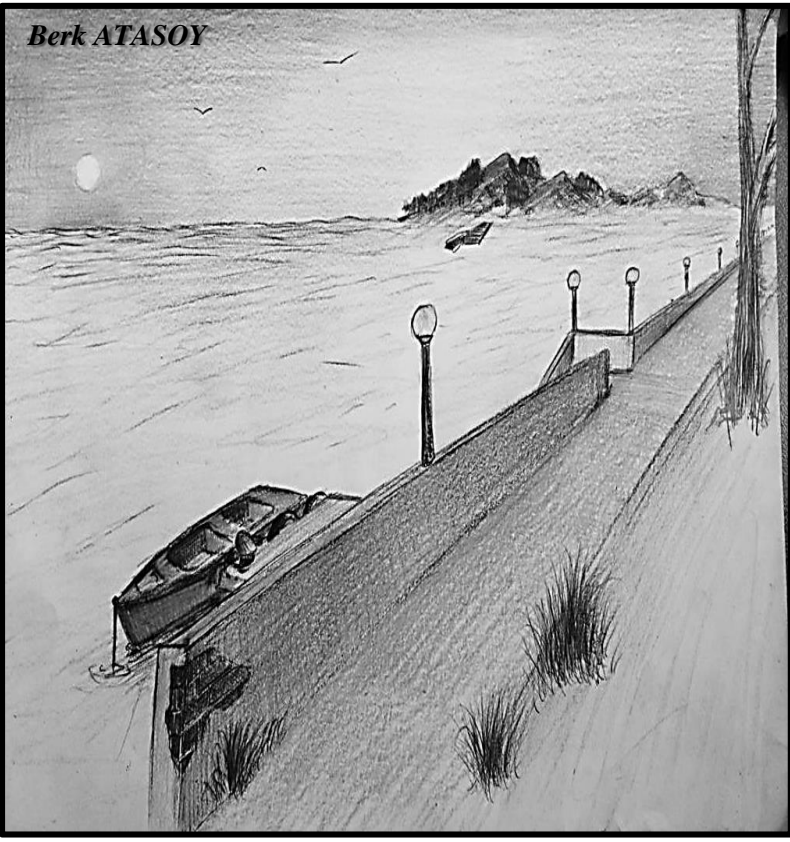
Sude Irmak GÜNHAN

Zeynep Nisa HARATLAR ATEŞİN İÇİNDE BİR KUŞ

O gece her şeyden habersiz erkenden yatmıştık. Saat bir gibi annem kalkmış ve su içmiş. Çok kötü bir is kokusu almış. Annem dışarıya bakmış ama hiç bir şey görememiş. Tekrar yatmış ve saat iki gibi bağırsıklar duyulmuş. O bağırsıkları bende duydum, yatağımdan kalkana kadar iki üç saniyelik bir yangın alarmı duyuldu. İlk başta aşağıımızdaki markete hırsız girdi sanmıştım ama öyle değilmiş, yanılıyormuşuz. Bir anda kendimi aşağıda, sokakta buldum. Annem, babam ve sokaktaki insanlarla binadakilere bağırarak uyandırmaya çalışıyorduk. Neyse ki uyanmışlardı ama ters giden bir şeyler vardı. Binanın girişini ateşler sarmıştı. Tam o sırada polisler geldi. Binadakilere nasıl çıkacaklarını düşünüyorduk, hızlı olmalıydık. Aklımıza birden garaj kapısı geldi. Ve kimseye bir şey olmadan herkes kurtuldu. Üç saatin sonunda ateşler sönmüştü. Benim kuşum evde, ateşin içinde kalmıştı. Babam polislerle birlikte içeriye girmiş kuşumu kurtarmıştı. Kuşum yaşıyordu o ateşin ve dumanın içinde kalmasına rağmen. Ne yapacağımızı bilmiyorduk. Herkes evlerine dağılıyordu ama biz giremiyorduk. Çünkü bizim evimize çok duman girmiş ve çok zarar görmüştü. Yarım saat sonra annem, babam ve birkaç akrabamız içeriye girmiş telefon ışıklarıyla içeriye bakmaya çalışmışlardı. Pek bir şey yok diyorlardı ama gündüz gözü ile baktıklarında hepimiz şok olmuştuk. Ben ağlıyordum. Babaannem, anneannem, dedelerim, teyzelerim birçok kişinin gözü yaşlıydı. Ertesi gün zarar görmeyen eşyalarımızı çıkardık ve babaannemlere götürdük. Biz orada kalacaktık. Artık yeni bir evimiz olacaktı. Hemen yeni bir ev tuttuk. Oraya taşındık. Ben okuluma gidiyorum, annem ve babam işine. Her şey normale dönmüştü. Allah'ım hiç kimseye böyle bir olay yaşatmasın.

Babam yine başlamıştı boş vaatlerine. En çok istediğim şeyle kandırıyordu beni. Yıllardır görmek istediğim köyümle tabii. Yine her şeye rağmen inandım ve çabaladım. Zar zor biraz para topladık. Üç gün kalmıştı. Ve bir gün kala öğrendim ki her şey yalanmış. Daha doğrusu doğruyu yalan yapmış o adam. Evet, artık babam demeye utandığım o adam kendine yeni bir sayfa açmaya kullanmıştı o parayı. O ve hayatındakiler mutluydu. Biz yine çaresiz... Bunu öğrendiğimde anlamıştım dönmeyeceğini. Zor bir gerçektir ama anladım. Hayatında hiç güzel bir şey olmadı mı diyeceksiniz. Beni mutlu eden tek bir şey vardı: o güçlü kadın “annem”. Biz her şeye rağmen yıkılmadık ve artık büyümüştüm. Hayatın zorluklarıyla tek başıma içime kapanarak ilerleyemezdim. Bir sırdaş edindim. Hayatım değişti, hayatıma hayat kattım. Evet, arkadaşım dediğim kişi Hayat geldi. Hayat benden farklıydı ama beni mutlu ediyordu. Öz kardeşten farksızdı. O kadar iyi geldi ki bana yeniden bir umut kazandırdı. Yani düşüğümde umudumu yitirmeden geri kalkmayı öğretti o bana. İşte artık hayatım değişiyordu. Artık yalnız değildim. Kısacası ben de herkes gibi gülüyordum. Şu an tek istediğim onunla yoluma devam etmektir. O adamı tamamen unutmuşum. Elveda kırgın yıllarım, hoş geldin hayatım. Herkes gibi olmak çok güzelmiş... Umudunuzu kaybetmeyin, umutlar mutluluk üzerine değil, umut edin ...

Seyit Burak KÖSE UZAYDA TEHLİKE

Yıl 2050 NASA'dayım. Uzaya gidecek roketin tüm hazırlıkları bitmiştir. Benimle birlikte iki astronot daha yolculuğa çıkacaktı. Roketin içinde bir süre fırlatma için geri sayımı bekledik. Astronot arkadaşlarım Leyla ve İbrahim ile son kontrolleri yaptık. Geri sayım başladı. "Üç, iki, bir" Leyla ile İbrahim'i bilmiyorum fakat benim kalbim durmadan atıyordu. Sekiz saat geçmişti. Oksijen tüplerimizi tekrar doldurma zamanı gelmişti. Ta ki oksijen tüplerimizin hava kaçırdığını fark edene kadar.

İbrahim:

-Olamaz oksijen tüpü hava kaçırıyor! Ne yapacağız şimdi!

Leyla:

-Hemen tüpleri kapatacağız tabi ki! Ne duruyorsunuz!

Tüplerde kalan hava bize yeterdi. Fakat başka bir sorunumuz vardı. Bunu fark eden ben oldum.

Leyla:

-Güzel. Gayet Güzel. Marsa yaklaştık sayılır.

Ben:

-Marsı falan boş ver! Kablolardan birkaçı kopmuş!

İbrahim:

-Kim iniyor?

Ben inirim dedim. Aşağıya kablo odasındayken yanlış bir yere başlamış olmalıyım ki boşluğa düşüyordum İbrahim'in halat atmasıyla son anda kurtulduğumu sanmıştım.

İbrahim:

-Halatı yakala!

Ben:

-Hayır, hayır uzay gemisi parçalanıyor!

Soğuktan camım kırılmıştı. Son sözlerim "İmdat!" kelimesiydi kendimi çok rahat bir yerde hissediyordum. Yoksa cennette miydim? Hayır, cennette değildim yatağımdaydım! Meğerse hepsi bir rüyaymış. Ben bundan sonra astronot olma fikrinden vaz geçtim yok böyle bir dünya!

Gaffar Okan KARAKÜTÜK BENİM KÖYÜM

Farklıdır toprağı, havası ve suyu
Bağlıdır vatanına değişmez huyu
Yıldırımından gelir Osmanlıdır soyu
Tarih kokan benim güzel köyüm

Bin yedi yüz ellide yerleştin ovaya
Gönülden bağlısın bu kutlu davaya
Uydurursun kendini her havaya
Tarih kokan benim güzel köyüm

Çubuğa doğudan bakarsın güneşle
Hayatını kazanırsın çocukla eşle
Savaşırınsın kafirle, hainle, kalleşle
Tarih kokan benim güzel köyüm

Aşya KILIÇ SİHIRLİ ORMAN

Bir varmış bir yokmuş. Sihirli orman diye bir yer varmış. Bu sihirli ormanı pek bilen yokmuş. Hayvanlar orda kendi halinde mutlu mesut yaşarlarmış. Herkes birbiriyle iyi anlaşır hiç kavga etmezlermiş.

Bizim hayvan dostlarımız böyle mutlu mutlu yaşarken ormana iki avcı gelmiş. Aslında avcılarda bilerek gelmemişler. Av için yola çıkmışlar ama yollarını şaşırarak için ormanın derinliklerine yani sihirli ormana kadar gelmişler. Önce çok korkmuşlar yollarını kaybettikleri için ama çevrelerinde o kadar bol avlanacak hayvan varmış ki korku yerini sevince bırakmış. Daha önce hiç görmedikleri bir sürü hayvan varmış bu ormanda. Şaşkın avcılar sağa sola bakınırken bizim maymun görmüş avcıları. Hemen sadece ormandaki hayvanların anlayabileceği bir seste tehlikeyi haber vermiş. Maymunun sesini duyan hayvanlar birden ortadan kaybolmuş. Herkes kendini koruyacak bir yerler bulmuş. Uzun zamandır yabancı kimse gelmediği için önceleri şaşırılmışlar ancak ellerindeki tüfekleri görünce işin ne kadar ciddi olduğunu anlamışlar saklandıkları yerden avcıları izliyorlarmış.

Avcılar şaşırılmışlar bu işe. Biraz önce bir sürü avlanacak av varken birden etrafta kimseler kalmamış. Şakın avcılar sağına soluna bakarken bir ses duyulmuş : "Ne arıyorsunuz benim ormanımda!" Şaşkın avcıları bu sefer bir korku sarmış. Sesin nerden geldiğini anlayamamışlar önce. Ama tüm heybetiyle karşılarında duran çınarın konuştuğunu anlamışlar. Evet, konuşan yaşlı çınarmış. Çınar yıllardır orman halkını koruyan kollayan kişiymiş. Öyle ki bazen sihirler kullanır kötü insanları cezalandırmış. O yüzden de "Sihirli Orman" diyorlarmış ormanlarına. Çınar devam etmiş: "Hemen ormanımı terk etmezsen seni cezalandırırım." demiş. Bunu duyan avcılar nerden geldiklerini şaşırılmışlar ve kaçarak ormandan uzaklaşmışlar.

O günden sonra ormana başka hiçbir avcı gelmeye cesaret edememiş. Sihirli Orman'ın adı dillerden dillere aktarılmış. Orman halkı da mutlu mesut bir hayat sürmeye devam etmişler.

İMTİYAZ SAHİBİ

Mehmet TEKİN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Recai KASAP

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Yaşar ÇALIŞIR

GÖRSEL DANIŞMAN

Yetkin ATASOY

YAYIN KURULU

Sema DEMİRCİ

Fatih KARAKÜTÜK

OKUL ADRES TELEFON

YILDIRIM BEYAZIT ORTAOKULU

Yıldırım Beyazıt Mah. Fatih Sok. NO:2/A Blok

ÇUBUK/ANKARA Tel: 0312 838 48 05